

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 92/21
Luxembourg den 3. juni 2021

Dom i sag C-784/19
»Team Power Europe« EOOD mod Direktor na Teritorialna direktsia na
Natsionalna agentsia za prihodite – Varna

Et vikarbureau skal, for at kunne anses for »normalt at udøve sin virksomhed« i en medlemsstat, udøve en betydelig del af sin virksomhed bestående i tilrådighedsstillelse af ansatte til fordel for brugervirksomheder, som er etableret i og driver virksomhed på denne medlemsstats område

Udøvelse af virksomhed bestående i udvælgelse og rekruttering af vikaransatte i den medlemsstat, hvor vikarbureauet er etableret, er ikke tilstrækkelig til, at dette bureau kan anses for at udøve »omfattende virksomhed« i denne medlemsstat

I 2018 indgik en bulgarsk statsborger en arbejdsaftale med Team Power Europe, et bulgarsk selskab, hvis selskabsformål er at drive virksomhed inden for vikararbejde og formidling af beskæftigelse i Bulgarien og i andre lande. Ved denne aftale blev den pågældende stillet til rådighed for en brugervirksomhed i Tyskland. Vedkommende skulle fra den 15. oktober til den 21. december 2018 udføre sit arbejde under denne tyske virksomheds ledelse og tilsyn.

Indtægtsafdelingen i Varna (Bulgarien) afslog Team Power Europes anmodning om udstedelse af en A1-attest på, at den bulgarske lovgivning fandt anvendelse på den omhandlede arbejdstager i den periode, hvor denne var udsendt, idet den fandt dels, at det direkte bånd mellem Team Power Europe og arbejdstageren ikke var blevet opretholdt, dels at Team Power Europe ikke udøvede omfattende virksomhed på bulgarsk område. Ifølge indtægtsafdelingen var denne arbejdstagers situation derfor ikke omfattet af anvendelsesområdet for artikel 12, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004¹, hvorefter den bulgarske lovgivning ville have været anvendelig. Den administrative klage, som Team Power Europe indgav over indtægtsafdelingens afgørelse, blev afslået.

Administrativen sad – Varna (forvaltningsdomstolen i Varna), som skulle træffe afgørelse i et søgsmål med påstand om annullation af afgørelsen om afslag på denne administrative klage, besluttede på denne baggrund at forelægge Domstolen spørgsmålet om, hvilke relevante kriterier der skal tages hensyn til ved vurderingen af, om et vikarbureau normalt udøver »omfattende virksomhed, der ikke blot er intern forvaltning«, i den medlemsstat, hvor vedkommende er etableret, som omhandlet i artikel 14, stk. 2, i forordning (EF) nr. 987/2009², der uddyber artikel 12, stk. 1, i forordning nr. 883/2004. Dette krav skulle Team Power Europe nemlig opfylde, for at sidstnævnte bestemmelse kunne finde anvendelse i den foreliggende sag.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29.4.2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 465/2012 af 22.5.2012 (EUT 2012, L 149, s. 4). Denne forordnings artikel 12, stk. 1, bestemmer nærmere bestemt, at »[e]n person, der har lønnet beskæftigelse i en medlemsstat for en arbejdsgiver, som normalt udøver sin virksomhed i denne medlemsstat, og som af denne arbejdsgiver udsendes til en anden medlemsstat for dér at udføre et arbejde for hans regning, er fortsat omfattet af lovgivningen i den førstnævnte medlemsstat, forudsat at varigheden af dette arbejde ikke påregnes at overstige 24 måneder, og at den pågældende ikke udsendes for at afløse en anden udsendt person«.

² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16.9.2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2009, L 284, s. 1). Denne forordnings artikel 14, stk. 2, bestemmer, at »[v]ed anvendelsen af artikel 12, stk. 1, i grundforordningen henviser ordene »som normalt udøver sin virksomhed i denne medlemsstat« til en arbejdsgiver, der normalt udøver omfattende virksomhed, der ikke blot er intern forvaltning, i den medlemsstat, hvor vedkommende er etableret, idet der tages hensyn til alle kriterier, der karakteriserer den virksomhed, der udøves af den pågældende virksomhed. De relevante kriterier skal tilpasses hver enkelt arbejdsgivers særlige karakteristika og det reelle indhold af den virksomhed, der udøves«.

Domstolen (Store Afdeling) præciserer hvad angår vikarbureauer rækkevidden af begrebet »arbejdsgiver, der normalt udøver omfattende virksomhed« i en medlemsstat, som omhandlet i denne bestemmelse og uddybet i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 987/2009.

Domstolens bemærkninger

Domstolen foretager først en ordlydsfortolkning af sidstnævnte bestemmelse og bemærker, at et vikarbureau er kendetegnet ved, at det udøver forskellige former for virksomhed, der består i udvælgelse, rekruttering og tilrådighedsstilling af vikaransatte til fordel for brugervirksomheder. Domstolen bemærker i denne henseende, at selv om virksomhed bestående i udvælgelse og rekruttering af vikaransatte ikke kan kvalificeres som virksomhed, »der blot er intern forvaltning«, i denne bestemmelses forstand, er udøvelsen af denne virksomhed i den medlemsstat, hvor et sådant bureau er etableret, ikke tilstrækkelig til, at det kan anses for dér at udøve »omfattende virksomhed«. Det eneste formål med virksomhed i form af udvælgelse og rekruttering af vikaransatte er nemlig, at de pågældende vikaransatte efterfølgende kan stilles til rådighed til fordel for brugervirksomheder. Domstolen bemærker i denne henseende, at selv om udvælgelse og rekruttering af vikaransatte ganske vist bidrager til at skabe et vikarbureaus omsætning, eftersom denne virksomhed udgør en nødvendig forudsætning for, at de vikaransatte efterfølgende kan stilles til rådighed, er det alene tilrådighedsstillingen af disse ansatte til fordel for brugervirksomheder i henhold til kontrakter herom indgået med disse, som faktisk genererer omsætning. Et sådant vikarbureaus indtægter afhænger nemlig af størrelsen af den løn, der udbetales til de vikaransatte, som er blevet stillet til rådighed for brugervirksomheder.

Hvad dernæst angår den sammenhæng, hvori den omhandlede bestemmelse indgår, bemærker Domstolen, at den situation, hvor en ansat, der udsendes for at udføre arbejde i en anden medlemsstat, fortsat er omfattet af lovgivningen i den første medlemsstat, udgør en undtagelse til hovedreglen om, at en person, der udøver lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed i en medlemsstat, er omfattet af denne medlemsstats lovgivning³. Den bestemmelse, som regulerer en sådan situation, skal følgelig fortolkes strengt. I dette perspektiv kan denne undtagelsesbestemmelse ikke finde anvendelse på et vikarbureau, som i den medlemsstat, hvor det er etableret, slet ikke eller højst i ubetydeligt omfang stiller vikaransatte til rådighed til fordel for brugervirksomheder, der ligeledes er etableret i denne medlemsstat. For så vidt som definitionerne af begreberne »vikarbureau« og »vikaransat« i direktiv 2008/104/EF⁴ fremhæver formålet med vikarbureauers virksomhed, underbygger de ligeledes den fortolkning, at et sådant vikarbureau kun kan anses for at udøve »omfattende virksomhed« i den medlemsstat, hvor det er etableret, hvis det dér i betydeligt omfang udøver virksomhed i form af tilrådighedsstilling af de vikaransatte til fordel for brugervirksomheder, der udøver deres virksomhed i samme medlemsstat.

Hvad endelig angår det formål, der forfølges med den pågældende bestemmelse, udtaler Domstolen, at undtagelsen i artikel 12, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, som udgør en fordel for virksomheder, der udøver retten til fri udveksling af tjenesteydelser, ikke kan komme vikarbureauer, som udelukkende eller hovedsageligt retter deres virksomhed i form af tilrådighedsstilling af vikaransatte mod en eller flere andre medlemsstater end den, hvor de er etableret, til gode. Det modsatte ville nemlig kunne tilskynde disse bureauer til »forum shopping« ved at etablere sig i den medlemsstat, der har den socialsikringslovgivning, som er mest gunstig for dem. En sådan løsning ville på længere sigt risikere at føre til en forringelse af det beskyttelsesniveau, som medlemsstaternes sociale sikringsordninger giver. Domstolen fremhæver desuden, at såfremt vikarbureauer blev indrømmet en sådan fordel, ville det skabe en forvridding af konkurrencen mellem de forskellige mulige ansættelsesformer til fordel for vikararbejde og til ugunst for virksomheder, som rekrutterer deres ansatte direkte, således at de vil være tilknyttet den sociale sikringsordning i den medlemsstat, hvor de arbejder.

Domstolen konkluderer, at **et vikarbureau, som er etableret i en medlemsstat, for at kunne anses for »normalt at udøve sin virksomhed« i denne medlemsstat, skal udøve en betydelig del af sin virksomhed bestående i tilrådighedsstilling af vikaransatte til fordel for**

³ Fastsat i artikel 11, stk. 3, litra a), i forordning nr. 883/2004.

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/104/EF af 19.11.2008 om vikararbejde (EUT 2008, L 327, s. 9).

brugervirksomheder, som er etableret i og driver virksomhed på denne medlemsstats område.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127